

Uobičajena šala među akreditovanimima je da se zlatno pravilo može navesti kao „Oni, koji imaju zlato, prave pravila“. Novija, savremenija verzija pravila bi mogla biti „**Oni, koji imaju litijum, donose pravila**“.

Da li Kina naoružava kritične minerale?

Američke birokrate, akademici i izabrani kreatori politike su nam više puta govorili da **Kina** koristi **kritične minerale**, kao što je litijum, kako bi izvršila kontrolu nad „poretком zasnovanim na pravilima“ kojim dominiraju Sjedinjene Države i koji oblikuje svet od kraja Drugog svetskog rata.

Korišćenje vojnih analogija od strane kreatora politike i industrijalaca razvijenog sveta i njihovih zarobljenih medija ne prikriva njihov neuspeh da shvate da žrtva nije sama nagrada. U stvari, naglasiti žrtvu znači priznati neuspeh.

Zemlje u razvoju plaćaju račune za napad Zapada na jeftinu energiju

Očigledni plan je bio da svet u razvoju, zvani „**treći svet**“ treba samoubilački da plati račun u jeftinim kritičnim mineralima za trenutni napad Zapada na jeftinu energiju, jedinu nadu koju zemlje u razvoju imaju za rast njihovog životnog standarda . Ovo je neophodno, kažu više klase razvijenog sveta kako bi se izbegla klimatska katastrofa koja će sve žrtvovati. Finansiranje rudarstva je sve više i više usmereno na naganjanje vetrenjači „klimatskih promena“, ali se sada suočava sa teškom realnošću nepostojećeg razumevanja posledica svojih dela od strane takozvanih zapadnih elita.

Nacionalizacija kritične industrije minerala

U mnogim zemljama u razvoju raste nacionalna svest i ogorčenost ovezana za važnost određenih „kritičnih“ roba i o tome kako razvijene nacije (Zapad) zavise od njih.

Međutim, grupno razmišljanje, borba protiv klimatskih promena, razvijene nacije koje su egocentrične i ne tako bistri kreatori politike Zapada nisu uspeli da shvate ovu realnost. Ali izgleda da su kreatori politike primarnih nacionalnih vlasnika te robe to primetili.

Nacionalni vlasnici kritičnih minerala konačno odbacuju resursni imperijalizam evropocentrične ere koja se sada zatvara i potvrđuju svoja prava na domaću samodovoljnost.

Prvo Meksiko, a sada Čile, samo ove godine, nacionalizuju svoju industriju litijuma.

Obe nacije zahtevaju da se litijum proizveden u zemlji prerađuje u zemlji kako bi se dodala vrednost i stvorilo bogatstvo za svoje ljude. Ovo nije oružavanje robe, već ostvarenje njene vrednosti na mestu gde se proizvodi.

Indonezija je uradila isto sa svojim niklom, Peru (i Čile) gledaju na nacionalizaciju bakra, a afričke nacije koje su ograničile aktivnosti, pa čak i izbacile Evropljane, sada vrše pritisak na Kineze koji su ih zamenili da ili dodaju vrednost svojoj lokalnoj proizvodnji minerala ili biti

nacionalizovan i izbačen.

Cene kritičnih minerala bi trebalo da porastu

Činjenica da svet ide u globalnu recesiju privremeno će poremetiti kritično povećanje cena robe koje će se obično kapitalizovati kroz nacionalizaciju resursa, ali te cene će se vratiti kada se recesija završi i olakšati pristup „trećem svetu“ prirodni resursi su zauvek nestali. Unutrašnja potražnja u zemljama proizvođačima kritičnih minerala takođe će povećati cene.

Kineski pristup Čileu

Dok se Amerikanci brinu o pravilnom izboru zamenica, Kinezi su već pristupili Čileu nudeći da dodaju vrednost u domaćoj čileanskoj ekonomiji uspostavljanjem prerade čileanskog litijuma u baterijski katodni materijal u Čileu.

Ne sumnjam da će Kinezi na kraju ponuditi da urade isto za baterije, pa čak i za vozila unutar [Čilea](#), i biti plaćeni tako što će im biti dozvoljeno da izvoze deo te gotove proizvodnje u druge zemlje.

Morate razumeti problem

Ne možete rešiti problem koji ne razumete. Nedostatak svesti o tehnološkim i komercijalnim pitanjima od strane samozvanih **zapadnih tehno-novinara** je užasan, ali razumljiv. Ovim piscima ovakvih tekstova očigledno nedostaje i opšte naučno obrazovanje, kakvo su američke srednje škole imle posle Drugog svetskog rata, i nemaju potrebno osnovno obrazovanje, ili, možda, intelektualnu sposobnost, da biraju od koga će tražiti relevantna objašnjenja.

Američka akademska zajednica je danas toliko specijalizovana i ideološki oštećena da nije u stanju da odvoji šumu od pojedinačnih stabala. Perspektiva zasnovana na znanju podataka, opštem razumevanju zakona prirode i sposobnosti logičkog zaključivanja nestala je iz sfere politike na Zapadu.